

tilkendegives, at synspunktet skal lægges til grund ved enhver beslutning, der tilsigter at opfylde lovens formål. Dette gælder således også i beslutninger efter den nye formulering af lovens kapitel 5, hvorefter der kan gives påbud, når en virksomhed medfører væsentlig mere forurening, end der ville forekomme ved anvendelsen af mindst forurenende teknologi eller bedst mulige rensning. I en sådan afvejningssituation, hvor valget står mellem påbud om mindst forurenende teknologi og bedst mulig rensning, tilsiger forsigtighedsprincippet, udtrykt som anført, at hovedreglen skal være mindst forurenende teknologi, idet bedst mulig rensning altid vil efterlade et restprodukt, der undertiden blot vil forskyde miljøproblemet fra at være eksempelvis et luftforureningsproblem til at blive et fremtidigt vand- eller jordforurenings spørgsmål i forbindelse med udsivning fra et affaldsdepot.

Forslaget har ikke indarbejdet andre aspekter af forsigtighedsprincippet i lovforslaget. Derimod udtrykkes dette i beslutningsforslag B 11 om miljøerstatning, hvorefter den erstatningsretlige hovedregel i miljølovgivning skal være et objektivt ansvar og en lempelse af kravene til sammenhængen mellem årsagen og miljøskaden i overensstemmelse med, hvad der er gældende ret i Sverige. Beviskravet til årsagssammenhængen er her beskrevet som en sandsynlighedssammenhæng. Dette forslag er fremsat i Folketinget den 18. januar 1991, jf. Folketingstidende 1990-91, forhandlingerne sp. 694.

Særlig forurenende virksomheder

Med lov om miljøbeskyttelse, der trådte i kraft den 1. oktober 1974, indførtes en godkendelsesordning for særlig forurenende virksomheder. Ordningen går ud på, at virksomheder, der er optaget på den som bilag til loven anførte liste, ikke må påbegyndes, udvides eller ændres, før der er meddelt godkendelse hertil af den godkendende myndighed. Listen over særlig forurenende virksomheder kan ændres administrativt af miljøministeren.

Lovforslaget indeholder følgende afgørende nyheder vedrørende godkendelsesordningen:

1) Det foreslås, at samtlige »gamle« virksomheder på listen, der ikke har en samlet godkendelse, skal søge om godkendelse inden for frister, som skal fastsættes af ministeren i en bekendtgørelse. På baggrund af at det er hensigten at gennemføre en kraftig reduktion af listen, således at den kun omfatter virksomheder, der efter dagens målestok anses for særligt forurenende, må det anses for miljømæssigt begrundet og også økonomisk og ressourcemæssigt realistisk at undergive de »gamle« virksomheder den samlede miljømæssige bedøm-

melse, som foretages ved en godkendelsesbehandling.

- 2) Der indføres en regel om, at godkendelsesmyndigheden kan fastlægge særlige vilkår om sikkerhedsstillelse til dækning af udgifter ved oprydning m.v. Baggrunden herfor er, at der ikke i den gældende miljøbeskyttelseslov er hjemmel herfor, men at behovet er ubestrideligt. Såfremt en virksomhed går konkurs, lukker eller blot får pålagt betydelige forureningsudgifter, kan det offentlige komme ud for den situation, at beløbet ikke er til stede. Udgiften vil derfor i lighed med udgifterne til oprydning m.v. på gamle kemikaliegrunde, påhvile de offentlige kasser.
- 3) Endelig foretages der en stramning af reglerne vedrørende påbegyndelse af bygge- og anlægsarbejder, selv om godkendelsen er påklaget. De gældende bestemmelser herom er uforståelige for mange, der har vanskeligt ved at forstå, at et byggeri til millioner af kroner kan igangsættes, uanset at godkendelsen ikke er endelig. Bestemmelsen er derfor ændret, således at kun klagemyndigheden kan dispensere fra bestemmelsens hovedregel om, at bygge- og anlægsarbejder ikke må påbegyndes, før der forekommer en endelig afgørelse. Der henvises i øvrigt til ændringsforslag nr. 13 og 14.

Affald

Planlægningsbestemmelserne i den gældende lovs afsnit om affald er bibeholdt sammen med de øvrige planlægningsbestemmelser i loven. Affaldsreglerne er udbygget med bestemmelserne fra miljøministerens lovforslag om miljøbeskyttelse (L 21) fremsat i februar 1990, kapitel 6, som i det væsentligste er en lovfæstelse af Affaldsudvalgets anbefalinger.

Lovens kapitel om almindelige bestemmelser er moderniseret i overensstemmelse med den affattelse, som miljøministeren gav kapitlet i sit lovforslag fra 1990 (L 21). Det bemærkes, at hverken bemyndigelsen til at fastsætte regler om retten til anvendelse af et miljømærke eller hjemlen til at indgå aftaler med virksomheder eller sammenslutninger heraf, er medtaget. For så vidt angår miljømærket finder forslagsstillerne, at tankegangen bag ideen om et sådant mærke er grundlæggende rigtig. Når en regel herom ikke er medtaget, skyldes det alene, at ideen trænger til at blive væsentlig bedre gennemarbejdet, ikke mindst med henblik på en sikring af mærkning af importerede produkter.

Den af ministeren i L 21 foreslåede § 10, stk. 2-5, om indgåelse af aftaler er udeladt, idet brugen af aftaler som strategi på miljøbeskyttelsesområdet trænger til en principiel drøftelse med henblik på en afgrænsning af de områder, der er velegnede til en sådan re-